

Viszokay Tamás
A fordított nép

A lolitai vizsgálati fogda kellemes környezetben feküdt. Erdőre nyíltak ablakai, a bentlakókat napkeltekor madárcsicsergés ébresztette, s a bolygó levegőjének 23 százalékos oxigéntartalma, a hajnali ózonnal dúsítva akár a mennyei ájer elnevezést is kiérdemelte. Mindez azonban kevésbé vigasztalta Arthur Caruso-t, aki nemegyszer volt már különböző fogházak lakója, de véleménye szerint most ártatlanul csukták le.

Mert elfogadta ugyan a pénzt a lahoroktól, azoktól a póklábú kreatúráktól, de hát ez nem bűn, hiszen hozátette, tudni sem akarja, hova rejtik a drogot a hajóján.

Arthur égnek álló, lángvörös hajával, drótkeretes szemüvegével és választékos beszédével inkább szerencsétlen, lesüllyedt értelmiséginek látszott, mint kétes tisztességű úrcsavargónak. Megtévesztő külseje és szövege már sokszor volt segítségére, Lolita rendőreire azonban nem hatott semmiféle beszéd, könyörtelenül bezsuppolták. Hiába tiltakozott, hiába esküdözött, hogy fogalma sincs, miképpen került a raktere oldalfalába a por, igaz vallomása merev elutasítással találkozott.

Hogy az őszinteség ritkán gyakorolt erénye sem segített rajta, az bizony nagyon komoly veszélyt jelentett. Akár pánikba is eshetett volna, hiszen drogcsempészetért 15-20 évet is kaphat. Caruso azonban nem volt hajlamos a szélsőséges cselekedetekre, hiszen annak ellenére, hogy elég szerény helyet foglalt el a társadalmi ranglétrán, filozófusnak tartotta magát. Így hát rohangálás, cellaajtón dörömbölés helyett csak szemüvegét törölgette naphosszat az inge ujjával, s közben elmélkedett.

Nincs itt olyan nagy baj, gondolta. Csak ki kell várni, hogy a rendőrök, a kormány vagy akárki körülötte valami olyat tegyen, amiből hasznot húzhat. Hogy lesz ilyen helyzet, abban Arthur biztos volt. Akkor pedig... az embereket két dolog vezérli: a félelem és az önérdék. Hm, ki is mondta ezt? Valami Bonaparte.

Hogy milyen igaza volt ennek a bizonyos Bonaparténak, az nagyon hamar bebizonyosodott.

Fogsága harmadik napján a vasrácsokon túl Kaspar rendőrfőnök tűnt fel, és utasította a szolgálatost, hogy engedje be a cellába.

A tiszt nagyot nyögve ült le a helyiség másik priccsére.

- Hej, Arthur, komolyan mondom, nagyon sajnállak téged.

- Ezt mindenesetre köszönöm - hajolt meg ültében a csavargó.

- Mi mindannyian drukkolunk neked - folytatta a rendőrfőnök -, hiszen ismerünk, nem vagy te rossz fiú. Reméljük, megúszod öt-hat évvel, ha vádat emelnek ellened.

Caruso felkapta a fejét. Ha? Reménykedve függesztette szemeit a rendőrré.

- Nos, barátom, akadt egy kis politikai problémánk. Te segíthetnél rajtunk, és akkor... tudod, hogy van ez, hoci-nesze, mi szólnánk egy-két jó szót az ügyésznek az érdekedben.

- Ne haragudjon, de mi közöm nekem a politikához?

Kaspar ujjával a homlokára bökött.

- Nekem jó az emlékezetem, fiam. Te egyszer, jőpár éve azt mondtad, hogy ismered a gillian nyelvet.

Art meghökkent.

- A fordítottak itt vannak? Mit keresnek a Lolitán?

- Azt mi is szeretnénk tudni! Annyi kiderült, hogy az öreg Tomtól akarnak valamit.

- Tom? Csak nem...

- De igen, Ugatós Tomról van szó.

A helyzet valóban aggodalomra adhat okot, ha a kutyás benne van, gondolta Caruso. Tizenennyolc borzasztó dögöt tartott (legalábbis amikor utoljára találkoztak még ennyi volt neki), és mindig valami bajba keveredett miattuk. Még hozzá többnyire komoly bajba, a Vegán például a kormányzó palotába lőtt bele egy rakétát, mert el akarták kobozni tőle a tetves állatállományt.

- A Daggison azt mondta nekem, hogy nem csinálja tovább, letelepszik - hüledezett Art. - Ennek már vagy három éve.

- Sajnos a hamisított hitelkártyák leváltak a kutya hasáról. Éppen egy tüzelő szukába ütközött a szerencsétlen. Az öreget meg kitoloncolták.

- És a Gillen mi volt?

Amaz vállat vont.

- Fogalmunk sincs. Néhány napja leszállt egy gillián hajó. Dotsburry kormánybiztos, mondanom sem kell, kiszaladt eléjük a kikötőbe, de még a fedélzetre sem engedték fel. Csak Ugatós Tom nevét ismételték, rettentő kiejtéssel. Dotsburry nyugtalankodik. Alig van kapcsolatunk a Gillel, fontos volna, hogy az a kevés békés és jó legyen. Te voltál ott, neked mondjam, milyen rejtélyes, fura népség?

Caruso bólintott.

- Az már biztos. Nekem elég volt a csadoros fiú. Tudja, megkérdeztem, miért nem lehet látni férfit az utcán, erre odahoztak egyet abban a lepelben. Csak a szeme látszott ki a szerencsétlennek.

- Nem érdekes. Nekünk most az a lényeg, hogy te tudsz beszélni velük.

A bozontos hajú csavargó elmosolyodott. Na persze, ha nem tanulom meg azt a hörgő, kaffogó nyelvet, még ma is ott rohadok, pedig csak egy kis kerozint loptam.

- Ha nem segítesz rajtunk, fiú - tette még hozzá Kaspar kedvesen -, akár életfogytot is kaphatsz.

Caruso azonban érezte, hogy eljött az ő ideje. A kormánybiztos, meg Kaspar is mehet a munkanélküli hivatalba, ha ez a dolog nem rendeződik. Elégedett arckifejezéssel dőlt hátra.

- Értem - bólogatott. - De fordítsuk meg a dolgot! Engem lesittelnek, az igaz, de mi lesz magukkal? Mire jutnak, ha én nem segítek? Úgyhogy azt javaslom, tárgyaljunk!

- Hogy oda ne rohanjak, professzor! - mondta gúnyosan a rendőrfőnök. - Ne hantázz itt nekem! Ha elmész hozzájuk, meglátjuk, mit tehetünk a vád ellen. Semmi mást nem mondhatok.

Caruso nem válaszolt, hanem tüntetően a falnak fordult.

- Így is jó. Húsz év múlva találkozunk - ezzel a másik kiment a cellából.

A hosszú évekből másfél nap lett. Másnap este maga a főtisztviselő viharzott be a cellába, a rendőr pedig alázatosan kullogott utána.

- Mondja meg, mit akar! - vetette oda a politikus.

Kaspar próbálkozott legalább a látszatot megőrizni.

- De uram...

- Nem érdekel, hogy maga itt milyen tekintélyt veszít! - intette le dühösen Dotsburry. - Ha valami feszültség keletkezik az emberek és a gilliánok között, azért én fogom elvinni a balhét. Én pedig erre nem vagyok hajlandó.

Caruso-hoz fordult.

- Nem lesz vád maga ellen, ember! Ha ez kevés magának, beszéljen, de gyorsan!

Art csak annyit válaszolt:

- Megengedik uraim, hogy befejezzem a vacsorámat?

Kaspar lehúnyta a szemét ettől a szemtelenségtől, a másik azonban elővette a zsebkendőjét és a térdére terítette.

- Nem engedem meg. Csatlakozom magához, úgy hamarabb vége lesz.

A két asztaltárs aztán, kedélyesen falatozva megállapodott. Caruso tankjait és raktárait a bolygó feltölti, öt darab ezrest még kap is melléje, de fel kell derítenie az egész ügyet.

- És ne felejtse el, barátom - intette Dotsburry búcsúzóul -, Uगतós Tomnak semmiféle védelmet nem adunk! Az a vén tolvaj ellophatta a gillián császárnő fenekét, vagy valami hasonló disznóságot művelt, a nyakam rá! Azt csinálnak vele, amit akarnak. Ha el akarják rabolni, tegyék, minket nem érdekel, sőt örülünk majd neki. Már itt is kivágott egy fél erdőt engedély nélkül. Elegünk van belőle!

Nemsokára Art Caruso már a díszes limuzinban gubbasztott. A frakkot visszautasította, kockás ingére és farmerjára bökött.

- Így jobban emlékeznek majd rám.

Kaspar megjegyezte, nem biztos benne, hogy jó-e, ha Caruso-t a fordítottak felismerik, hősünk azonban csak legyintett.

- Még mindig jobb, mintha pingvinnek néznek - mondta.

Néhány percig szótlánul várt a gillián űrhajó előtt, de nem történt semmi. Ekkor pár hörréntést csikart ki magából, mire a bejáratú rámpa leereszkedett. Na!

Egy gyönyörű, szőke lány jött elébe, mosolyogva.

- Már azt hittük, nincs is ember, akivel beszélni tudunk - kaffogta kedvesen már messziről Art felé.

Bevezette a hajóba, ahol újabb nők fogadták.

- Gyere, ember, egyél, igyál velünk!

Caruso emlékezett még, hogy a lányok szépek azon a bolygón, a mostani látvány azonban csupa Miss Gilli-t mutatott, mintha valami csillagközi szépségversenyre érkezett volna küldöttség.

Mindenesetre a gyomrát sem hanyagolta el, bőven falatozott a kék és zöld színű ételekből.

Arra figyelt fel, hogy a gilliánok susogva tanácskoznak maguk között. Hosszasan füttyögtek és lihegtek, végül előretolták azt a szöke kislányt, aki fogadta. A lány hátravetette hosszú haját, ismét rámosolygott, majd így szólt:

- Kedves barátom, te bizonyára jártál már a mi bolygónkon. Ezért rögtön bocsánatodat kérjük, hogy nem ismerünk meg. Tudod, nálunk már öt ember is járt, és az arcotok megkülönböztetése számunkra nagy nehézséget jelent. Folyamatosan gondolkodtunk kilétedről e rövid idő alatt. Úgy sejtjük, te Morgan tábornok lehetsz, de ha nem így van, kérünk, ne sértődj meg!

Arthur úgy gondolta, nem ez az ideje annak, hogy bosszúságát kimutassa. Helyette közölte nevét, ami viszont a gilliánokból váltott ki látható rosszallást (milyen furcsa, hogy egy kis lopásra mindenki emlékszik, faji hovatartozásra tekintet nélkül).

Hogy a társalgás ilyen fényes módon befuccsolt, megint ettek-ittak egy kicsit, majd a szöke újra kezdte:

- Kedves Carruzó barátunk! Nagyon sajnáljuk, hogy a kövér uraság, aki itt parancsol, nem értette meg a kérésünket, bízunk benne, te majd tolmácsolni tudod neki.

Széttárta formás karjait.

- Nehéz ezt elmondani, de az az igazság, hogy az Uगतός Tom nevű ember után jöttünk. Tudod, leszállt nálunk azokkal az állatokkal, de aztán rohamosan távozott. Röviden szólva nem tudtuk... hogy is mondjam, nem tudtunk minden elvégezni, amit vele kapcsolatban terveztünk. Ezért érdeklődtünk utána, megtudtuk, hogy ide, a Lólita bolygóra jött, és mi is ideutaztunk.

- Khm, khm - bólogatott Art. - Nos... a kormánybiztos úr, izé, a kövér uraság, felhatalmazott rá, hogy az ő nevében megtegyek mindent, amivel segíthetek nektek. Csak, ugye... ha hm. felvázolnátok, mi az a... a tiszeteletre méltó cél, ami Uगतός Tom után vezérel benneteket, akkor könnyebb lenne a segítségnyújtás.

A gilliánok Art szavaitól zavarba jöttek.

Megint sűgva-bűgva diskuráltak egymás között, majd ismét megszólalt a szökeség:

- Tudod, nálunk illetlenségnek számít ilyesmit egyenesen kimondani. De hogy te nyíltan megkérdezted, az azt jelenti, az emberek nem érzik sértőnek vagy közönségesnek az ilyen érdeklődést. Most az emberek bolygóján vagyunk, úgy gondoljuk, hogy az ő erkölcsükhez kell igazodnunk. Jól mondom?

- Hát persze! - bólogatott buzgón Caruso.

A lány nagy lélegzetet vett.

- Nos, akkor, a mi kívánságunk, ami idáig űzött bennünket, az az... hogy amióta megláttuk, meg akarjuk kóstolni azt a... azt a pásztorkutyát!

És fülig vörösödve lesütötte a szemét.

- Melyiket? - kérdezte ösztönösen Arthur.

Amikor, néhány másodperc múlva eljutottak a tudatáig a gillián szavai, csuklott egy nagyot és kigúvadt a szeme. Később a kezét nyújtotta ki, kivett egy uborkaszerű valamit az egyik tálból és a szájába tömte. A gyümölcsfélét ropogatva próbálta zavarát leplezni.

Jézus, Mária! Ezek meg akarják enni Tom kutyáit! És ezért képesek voltak eljönni Gillről Lolitára. Hogy ebből mi lesz!

Szkepticizmusa cserbenhagyta, pillanatok alatt lucskosra izzadt. Dotsburry szavaival élve, példátlan diplomáciai bonyodalom előtt áll a bolygó. Ha Tom megtudja, hogy a gilliók a farka megritkítására készülnek, akkor... A vén tolvaj már nem egy sintér házát égette fel.

Rádásul... micsoda ízlés! Pont a puli meg a komondor kell nekik, az a két koszos, szőrös korcs. Ha én kutyahúsra vágnék, gondolta, inkább a dalmát agarat... Megrázta a fejét. Ebből elég!

- Hogy értetted azt, hogy imelyiketí? - kérdezte egy másik lány.

Caruso kiutat keresve nézegetett körbe. Most mit csináljon?

- Nem válaszolsz? Megsértettünk?

- Izé, nem, dehogyan sértődtem meg! - kapott észbe a férfi. - Úgy értettem, hogy az egyik puli, a másik komondor. Melyiket öö... kívánjátok?

Némi izgatott súgdolozás után a szőke közölte:

- Ezek biztosan tiszteletbeli nevek. Minket ez nem érdekel. Pásztorkutya.

Jól sejtettem, füstölgött Caruso, mind a kettőt meg akarják enni.

Egyetértően bólintott, hogy időt nyerjen, ám erre az egész leánycsapat visongva ünnepelni kezdte, alig tudta lecsillapítani őket. Aztán hirtelen mentő ötlete támadt. Felemelt kézzel kért csendet.

- És izé... nagy baj lenne, ha másféle kutyát bocsátanánk a szíves rendelkezésekre? Úgy értem, amelyik nem Tomé?

Hangos felzúdulás volt a válasz.

- Másról szó sem lehet. Egyedül Uगतós Tom felel meg - tolmácsolta a szőke az érzelmeket.

Most csak időt nyerni!

- Hölgyek! Én ismerem...

- Személyesen ismered a pásztort...

- Igen, igen - mosolygott körbe. - A pásztort személyes ismerősöm, azt is mondhatnám, szinte együtt nőtünk fel Uगतós Tommal. De kérem a türelmeteket! Ez nem megy egyik percről a másikra.

- Természetesen - felelte a szőke. - Elvégre bele kell egyeznie.

- Fontos ez?

- Bolond vagy, különben erőszak lenne!

A lányok egyre jobban belemerültek a vitába, ezt felhasználva Caruso gyorsan kifelé indult.

A szőke még utánakiáltott.

- Mikorra várhatjuk a választ?

- Egy-két nap, és visszajövök.

A lány összehúzta a szemét.

- Három nap. Azután... hazahajózunk. És nagyon el leszünk szomorodva.

*

A főtisztviselő csak többszöri próbálkozásra tudta meggyújtani a szivarját.

- A mindenségét! - kommentálta a történetet. - Szóval, maga azt mondja, az öreg Tom nem fogja odaadni a kutyákat?

Caruso bólintott.

- Én régen ismerem azt az embert, uram, de ön is hallhatta a vegai esetet. Félek, vér fog folyni... izé, ha van ezeknek vérük.

Dotsburry nagyokat pöfékelt.

- Hm. Hm. ŐÉs nagyon el leszünk szomorodva. Ez diplomáciai nyelven tulajdonképpen azt jelenti... - Kasparhoz fordult. - Nem gondolja, hogy ez nyílt felszólítás?

- Uram, nem szokványos esettel állunk szemben. Az a tizennyolc év jog szerint Ugatós Tomé. Az ő tulajdona. A tulajdon szentsége pedig... nem is beszélve az állatvédő egyesület...

- Azt csinálom én mind a kettővel, tudja, ugye, mit! - ordított fel a pocakos ember. - Valami épkézláb ötletet várok magától, nem sápítózást.

A kormánybiztos lassan megnyugodott, sőt, kisvártatva apró félmosoly jelent meg az ajkán.

- Ami egyébként az ötleteket illeti... Képzelmék csak el, milyen üzleti lehetőségek rejlenek ebben! Összegyűjtené az ember a világmindenség összes kutyáját, aztán dömpingáron le a Gillre. Istenem, a kormány úgyse fizet csak éhbért, elmegyek inkább...

- Svejknek - mondta Arthur melankólikusan.

- Micsodának?

- Semmi, uram, csak hangosan gondolkodtam.

- Ha a kormánybiztos úr általában meg is szerezheti ingyen a kutyahúst - mondta a rendőrfőnök -, Ugatós Tomnak azért kártérítést kell majd fizetni.

Dotsburry felugrott.

- Ez az! No, ugye tud maga gondolkozni is! Caruso, figyeljen! Menjen el az öreg tolvajhoz, és ajánljon fel neki egy csomó pénzt. Hogy mennyit? Akár húszezret is. Ez annyi pénz neki, hogy a tizedét se látta együtt egész életében.

Arthur hiába tiltakozott, mégcsak aludni sem hagyták egy kicsit, máris autóba ülhetett megint. Persze most nem limuzint kapott, hanem egy terepjárót.

De nem panaszkodhatott, a kormánybiztos a legpontosabb utasításokkal látta el.

- Ha esetleg még a pénz sem kell a vén koszosnak, akkor találjon ki valamit!

- Ezt hogy tetszik érteni?

- Mit tudom én? Kötözze meg, üsse le!

- Azt akarja mondani, hogy mindenképpen adjam oda a kutyákat a gilliánoknak?

- Úgy ám! Felemelem a jutalmát tízezerre. Ha viszont a fordítottak nem kapják meg azokat a dögöket, esküszöm, hogy soha nem jön ki a börtönből. Ehhez tartsa magát!

Ugatós Tom, mint kiderült, nagy tisztást vágott ki magának a közeli erdőben, körülkerítette, és itt helyezte el az állatfarmját. A masszív kerítésen belül nagy csomó, díszes kutyaól büszkélkedett, közöttük szinte elbűjt egyszerűségével az a kunyhó, amiben Tom tartotta lakását. A putrin nagy, remegős betűkkel az íemberóli szó állt.

Maga Ugatós az udvaron tevékenykedett szorgosan, gyűjtötte az üres whiskysüvegeket. Nagy, mocskos alakját hosszú, foltos köpeny takarta, szakála csimbókokban lógott, úgy nézett ki, mint valami elfuserált varázsló. A megrendítő hatást csak fokozta a Caruso felé hömpölygő illatfelhő, amelyben a kosz és az alkohol szaga folyamatosan küzdött egymással a vezető szerepért.

Arthur a kerítésre könyökölt.

- Szép munkát végeztél, Tom!

Az imbolygó házigazda megvetette a lábát, előbb bizonytalanul körülkémlelt, majd, amint észrevette a régi barátot, kedélyes üdvözlése máris szállt feléje:

- Hogy kerűísz ide, te tetű?

Aztán szélesen intett.

- No, gyere mán be! Kaput ne keressél, effelejtettem csinyálni.

- Kéísz egy pohárkával, fijú? - folytatta már a kunyhóban, némi hátbaveregetés után.

Caruso nem volt ellensége az alkoholnak abban az esetben, ha nem neki kellett fizetni, ezért kedélyesen iszogattak kicsikét, s ennek az úrcsavargó külön örült. Hátha békésebben fogadja a hírt az öreg, ha tökrészeg.

- Nos hát, cimbora - kezdte nagy nehezen -, gilliánokkal találkoztam a kikötőben.

Tom a fejéhez kapott.

- Ne is beszíjj róluk! Gazemberek!

- Miért, mi bajod velük? - érdeklődött Arthur óvatosan.

A vén tolvaj közelebb hajolt, mintha titkot árulna el.

- Valami disznóságot akartak azok túlem, amikói náluk vótam. - Böfögött egyet. - Vagyis, ípp csak leszáítam, de mán pucótam is.

- Elmondod, hogy történt?

- Há, méi ne mondanám? A kis kutyulik mán hetek óta nem szíttak igazi levegőt, csak azt a szart, ami a hajóbaí van, gondótam, rájuk férne. Leszáítam hát, csak úgy, titokbaí a Gillre, te tudod, nem szeretek ín semmi hatáságot.

Húzott egyet az üvegből.

- No, egy folyó mellé lementem. De alig engedem ki a kutyukat, magam meg kifekszek egy kicsinyt, látom ám, rohan oda vagy ötven csaj! Olyan gilleánok, tudod, te is ösmered őket. Osztán csuda fura vót a képük...meg ódítoztak, egísz megijedtem.

- Úínnéztek ki, mint a veszettek - folytatta nevetve egy második nyelet után -, el is szeleltem izibe! Tuod, beszé'nek ezt-azt, fódítottak, verik a féífiakat, ilyenek. Ilyen gyanús nípekkal ín nem kapcsolatozok!

Megtörölte homlokát a köntöse ujjával, aztán megkérdezte:

- Oszt itt mit csinýálnak?

- Hát, cimborá, azt hiszem, éppen téged keresnek - mondta halkán Caruso.

- Dejísz a nevem se tuggyák! - ugrott fel az öreg.

Amaz vállat vont.

- Valahonnan megtudták, mert a neveden emlegettek.

Tom tanácstalanul álldogált.

- Dejíát mi az istent akarnak túlem?

- Légy erős, öreg! Két kutyádat.

Ugatós lassan, eltátott szájjal feléje fordította az arcát.

- Mi?

Art megint elmesélte az egész történetet.

Ugatós Tom hümmögve kibaktatott a kunyhóból. Az úrcsavargó úgy gondolta, elmondja a kutyáinak is ezt a hülyeséget, de nem. Az öreg kiszártatva visszajött, s a kezében egy balta volt. Ezt felemelte, és ordítva Caruso-ra vetette magát.

- Húzz innen, vagy kibelezlek!

Érdekes alku következett. Tom körbe-körbe zavarta Arthurt a telepen az ebek bôsz ugatásától kísérve, az közben ordította hátrafelé az egyre nagyobb összegeket. Amikor Ugatós a íhúszezerí szóra sem engedte le a fejszét, kiugrott a kerítésen, és bevetette magát az erdőbe.

Még futott néhány mérföldet, mielőtt leült gondolkodni.

Na, most mi legyen? A vén koszfészek régi cimborája volt, élete végéig viszont nem akarta a sitt falait bámulni. Folyamatosan gyötörte a lelkiismeret, mégis kifundálta lassan a tervét.

Amikor befejezte a gondolkodást, csuklórádiójához nyúlt, és beütötte a rendőrfőnök titkos kódját.

- Nem adja a kutyákat, uram!

- És? Mit talált ki? - Dotsburry volt a vonalban.

- Küldjön nekem néhány szál kolbászt.

- Ahá! Szóval ki akarja csalogatni a dögöket?

Arthur dühösen fúj egyet.

- Van más választásom?

A kormánybiztos suttogóra fogta a hangját.

- Az istenért, maga tahó, vigyázzon! Ezek a kutyák ritka hűségesek lehetnek az öreghez. Ha megharapnak akár egy gilliánt is, nekünk végünk van.

- Arra van a kolbász, uram. A hűség a kutyáknál tényleg komoly dolog. A kolbász viszont még komolyabb. Legyen nyugodt, és ne feledkezzen meg a tízezremről.

Még visszakarta a rádiót a szájához.

- Ja, és arról, hogy egy fél hadsereget vezényeljen ide, mert Tom őrjöngeni fog, ha a kutyák eltűnnek!

Dotsburry csak annyit mondott:

- Összekötjük a gilliánokkal.

Némi sistergés után lecsapott rá a szőke lány ismerős hörgése:

- Carrúzó, Carrúzó barátunk, már úgy vártuk, hogy jelentkez! Te ott vagy, ott vagy már a helyszínen? Mit mondott a Tom? Beleegyezett? Válaszolj!

Arthur elfojtott egy káromkodást.

- Nos, intézkedtem, úgy gondolom, lesz lehetőség arra, hogy a kérések teljesüljön.

- Beleegyezett?

- Hát, igen. Nem ment könnyen, de igen, beleegyezett.

- Máris indulunk!

A férfi felugrott.

- Hé, állj! Az időpontot nem egyeztettem még!

A rádió azonban már csak a statikus zajt közvetítette.

Úr Isten, hogy be vannak szóva! Meglehet, a Gillen tilos kutyát enni, s ezek évek óta ki vannak éhezve rá.

- A fene egye meg! - kiáltott fel, mert izgalomban eltévesztette a rendőrfőnök kódját.

- Uram! Most azonnal jönnek! Mit csináljak?

- Teljesítse állampolgári kötelességét! - süvöltötte Dotsburry, majd valamivel halkabban tette hozzá: - A kolbászt helikopterrel küldöm.

Gondosan a dereka köré tekerte a kolbászfonatokat, s a kezébe is fogott néhány szálát. Alig fejezte be, amikor a gilliónok siklója leszállt mellette. A nők boldog zsidongását látva Caruso haja még a szokásosnál is jobban égnek állt. Uram, most segíts!

Megállította a lányokat.

- Uगतós Tom azt mondta, hogy csendben kell csinálnotok. Ő minél kisebb galibát akar ebből. Ezért most mindenki figyeljen rám! Én megyek előre. A kerítésnél a kolbással kicsalogatom a kutyákat, megfogjuk a két pásztort, és visszaszaladunk ide a siklóhoz.

Aztán, amikor odaérték, minden másképp történt, mint ahogy eltervezte. A kolbászt az összes kutya már messziről megérezte, mind ott tolongott a kerítésnél, próbált nyüszítve átugrani.

Arthur kirángatta az egyik tartóoszlopot a földből, aztán nagy darabokat tépett le a fűzéből, és jobbra-balra hajigálta. Az ebek szégyenletes hűtlenséggel feledték el gazdájukat, és rögtön egymásnak estek az első darabokon. De a nők is valami furcsát csináltak. Egy rohammal betódult mind a lyukon, megcélozták Tom putriját, és éktelen visongással berontottak.

- Mi, mi ez? - dadogta az úrcsavargó.

Csak egy lány maradt mellette, az is visítva tapsikolt.

- Tudod - mondta -, én szeretem előbb hallani, hogyan csinálják a többiek, én csak után kezdem el.

- Mit, izé...?

Közben az összes kutya szétfutott a ledől kerítésen át. Caruso még el tudta kapni a pulit meg a komondort, most odavonszolta a vonító állatokat a gillión nő elé.

- Hé! Itt vannak a pásztorkutyák, a lakomátok! Itt vannak, nem benn! Nézz már ide!

- Ugyan, kit érdekel ez a két undorító szörnyeteg...

A gillió asszony hirtelen elhallgatott, majd kis idő múlva harsogó kacagásban tört ki.

- Ó, micsoda félreértés! Persze, alig találkozunk emberekkel, mindig elfelejtjük, hogy ti fordítva gondolkodtok!

- Hogy mit csinálunk?

- Ha-ha, hát persze! Bocsáss meg, Carrúzó barátunk! Nagy izgalmunkban elfeledkeztünk arról, hogy a ti gondolkodásotok szerint a pásztorkutya szó az állatra vonatkozik. Rosszul mondtuk, nekünk a kutyapásztor kell! De ezt a kis félreértést bizonyára megbocsájtod.

Arthur Caruso elengedte a kutyákat, sőt a földre is leült, úgy elgyengültek a végtagjai.

A szája kiszáradt, hogy csak suttogni tudott.

- Ti Tomot akarjátok... megkóstolni?

- Igen - válaszolt a lány lelkesen. - Amikor leszállt nálunk, hát két mérföldről megérezte az illatát, nagyon finom, egzotikus. De az íze biztos mégjobb. Sajnos a Tom megijedt valamitől, és elment. Elment! Utána kellett jönnünk.

Ekkor hangzott fel Tom rémült ordítása.

Caruso átvette magát a kerítésen. Semmi mást nem találván, egy deszkát szakított ki az egyik kutyaól oldalából, azzal rontott be a putria.

A látvány feledhetetlen volt.

A tucatnyinál több nő sikítva cibálta le a ruhát Uगतós Tom öreg testéről, aztán... aztán Art azt hitte, menten megőrül. A lányok nyalni kezdték Tomot, ahol érték. Nyalták és szagolták. Az öregember halálra rémülten üvöltött, de a tizenöt izmos, fiatal lány biztosan tartotta.

- Vámpír! - sikította a vénember. - Kiszíjják a véretem! Segítség!

És Arthur Caruso rekeszizma elementáris erővel remegni kezdett. Nemsokára megállíthatatlanul vihogott, s nézte az öreget, aki vonítva fetrengett az érte megveszett csajok között.

- Az ízlésük... - röhögte Arthur -, az ízlésük szörnyűbb, mint gondoltam!

Uगतós Tom nem fogta föl, hogy mi történik vele, és vadul ellenállt. Ráadásul megérkeztek a szétszaladt kutyák, és bekapcsolódtak a küzdelembe. A gilliánok jónéhány harapást kaptak, de nem törődtek vele, tovább dögönyözték az öreget. Caruso az ebeket hajtotta röhögve, nehogy túl nagyokat harapjanak, elvégre az ő tízeze még mindig veszélyben van.

Több, mint egy óráig tartott a kutyás orgia, és a végére a csajok Tom apót szó szerint tisztára nyalták. Uगतós hüledezve nézte a fáradtan pihegő állatokat, az elégedetten üldögélő hölgytársaságot.

Hirtelen felugrott.

- A kutyák! Azíri fogtatok le, hogy megehessétek őket, mocskos nipség!

A meztelen vénember átkozódása ismét nevetőrohamot váltott ki Arthurból.

Tom közben maga köré gyűjtötte az ebeket, és riadtan számolt. Aztán cimborájára nézett.

- Nem írtem. Mind megvan. De akkói... Mit akarnak ezek tőlem?

Az úrcsavargó a lányokra mutatott.

- Nem érezted, mit csináltak veled? Nyalták azt a koszos bőrödet. Úgy is mondhatnám, lenyalták rólad a több évtizednyi koszt.

Az öreg megütközve nézett rá.

- Méri?

- Mert tisztaságmániások - kiabálta dühösen Arthur. - Leszálltál náluk, ôk meg észrevették, hogy koszos vagy. Érted, te marha? Timúr és csapata!

Ezzel kifordult az ajtón.

Még hallotta Tom értetlen zsörtölődését.

- Oszd ennyi fehérynip ezíri elgyün száz paísszeket? Tökhülye mind, ín mondom!